

Forandringer vilde det være let at ændre baade med Regjeringen og ogsaa med dette Things Flertal. Jeg ønsker at bekræfte en Ytring fra den ærede Ordsfører med Hensyn til Arbejdernes Sværkættelse, efter som dette Punkt idelig dukker op, idet man fra den anden Side siger, at det ikke vilde nytte Noget at sætte disse Arbejder i Værk, da det først vilde kunne ske for sent. Jeg skal da sige, at for saa vidt man havde vedtaget Loven før Jul, eller om just ikke vedtaget den, saa dog mødt den med en saadan sympatetisk Velvillie, f. Ex. i det andet Thing, at man deri maatte kunne have havt nogen Sikkerhed for at komme til et saadant Resultat, at man vilde have faaet Noget ud af denne Lov, saa vilde man have kunnet benytte Suleferien til at føre Forberedelserne videre og kunde have været i Gang ikke blot nu, men for ikke saa kort Tid siden. Selv om man nu vedtog Arbejdsparagrafen, vilde man for de allerfleste Arbejders Vedkommende meget hurtig kunne komme i Gang, thi selvfølgelig havde man forberedt sig saaledes, at man kunde gjøre det, og jeg vil tillade mig at hævde overfor det ærede Medlem, der før talte (Madsen), at jeg tror nok at turde sige, at man vilde fuldt saa hurtig og lige saa hurtig kunne skaffe Hjælp gennem Arbeidet, som man kunde det gennem Understøttelse, som det er foreslaaet, thi det tager ogsaa sin Tid at faae den Ting i Orden og foretage de nødvendige Undersøgelser, og det kunde være, at det tager nok saa lang Tid som at sætte disse Arbejder i Værk og faae dem sat i Gang. I alt Fald kunde mange af dem med saa Dages Varsel være i fuld Udførelse. Selvfølgelig kan det ikke gjælde alle Arbejderne, men i Diebliffet kan man i alt Fald gjøre saadanne Bestillinger, at Arbejdsmarkedet derved bliver hævet. Det er en Bemærkning, som ogsaa maa gjøres, at det er en Misforstaaelse at tro, at man ved en Arbejdsparagraf kunde faae Arbejde i hver eneste Kommune i Landet, det kan man selvfølgelig ikke, meget vilde blive udført i Kjøbenhavn og meget spredt omkring i Landet, men hvad man kan gjøre, er at hæve Arbejdsmarkedet i det Hele, og efter gode og almenlydige Regler vilde det jo indvirke paa Arbejdernes Stilling i det Hele taget. Hvis dette ikke er Sandhed, veed jeg ikke, hvad Sandhed er. Hvis Regjeringens Lovforslag var bleven

gjennemført, selv om det var med endogsaa til Dels væsentlige Modifikationer, tør jeg antage, at der derved var stet en god Gjerning mod Arbejderne, og at der derved tillige var stet en god Gjerning mod Samsundet i det Hele, det erkjende vi jo Alle sammen. Det Resultat, man jo nu nogenlunde kan forudsæ, kan jeg kun beklage.

Broberg: Naar jeg har udbedt mig Ordet, er det kun for kortelig at motivere min Afstemning i denne Sag. Det er med dyb Beklagelse, at jeg forudsæ, at der ikke vil komme Noget ud af denne Sag, hvor vigtig den ogsaa er, men jeg kan dog tillige ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg fuldstændig maa slutte mig til den Anskuelse, at det principielt rigtige Middel til at hjælpe paa Arbejdsløsheden er at skaffe Arbejde. Denne Sætning forekommer mig saa naturlig, at den i Virkeligheden ikke i og for sig udfordrer nogenjomhelst Argumentation. Den ligger i Sagens Natur. Men paa den anden Side er det ligesaa vist, at, hvor rigtigt et Princip ogsaa kan være, er det dog umuligt i alle Livets Forhold at udføre dette Princip i alle dets Konsekventer. Der er en gammel latinsk Sætning, der hedder: Ingen Regel uden Undtagelse, og den vil ogsaa her finde sin Anvendelse. Der er intet Princip, som fuldt ud kan udføres, men det maa være underkastet Undtagelser i Forhold til de forhaandenværende Omstændigheder. Hvis man vilde holde fast paa, at et Princip altid skulde udføres fuldt ud, saa var det i Grunden det Samme som at sige: Jeg stiler paa Idealet; det vil jeg opnaa, Andet vil jeg ikke tænke paa. Men Følgen deraf vilde selvfølgelig blive den, at Intet i Verden blev udrettet, thi Idealet er jo uopnaeligt i en Verden, som ikke er fuldkommen. Det forekommer mig derfor ogsaa, medens jeg fuldstændig vedkjender mig Principets Rigtighed med Hensyn til, at det egentlige Middel til at afhjælpe Arbejdsløsheden er at skaffe Arbejde, at der dog deraf maa være Undtagelser, og det se vi ogsaa deraf, at det er fuldstændig umuligt at skaffe Arbejde til alle Arbejdere. Hvis det var muligt at gjøre det, behøvedes der i Virkeligheden intetjomhelst Fattighæsen, med Undtagelse af Fattigforjøgelse for gamle og svage Mennesker, der Intet kunde udrette eller for Børn, der ere forældreløse, og som